

Νοσοκομεία Θερμοπύλες

Η συγκυρία το 'φερε, με σοβαρό ατύχημα αγαπημένου προσώπου, να βιώνω τούτες τις μέρες την εσωτερική ζωή και λειτουργία της Ορθοπαιδικής και της Μαιευτικής κλινικής στην ίδια πτέρυγα του Γενικού Νοσ/μείου Μεσολογγίου.

Βρέθηκα έτσι άθελά μου για λίγο ανάμεσα στον κόσμο και το κλίμα από τα οποία απομακρύνθηκα δέκα χρόνια πριν σαν γιατρός αναισθησιολόγος με την συνταξιοδότησή μου. Στον ίδιο κόσμο και κλίμα; Όχι ακριβώς. Σύντομα διαπίστωσα αυτό που λένε ότι «έχω χάσει επεισόδια». Οι τέως συνάδελφοί μου έχουν πάψει να πιστεύουν στο μέλλον... Το επάγγελμα-λειτουργήμα που κάποτε τους υποσχόταν ένα εγγυημένο εισόδημα και μία υποφερτή σύνταξη με συνοδή κοινωνική αναγνώριση έπαψε προ πολλού να υπάρχει. Η από κάποιους επίορκους εκμετάλλευση του ανθρώπινου πόνου με αντανάκλαση στο σύνολο του ιατρικού κόσμου, η κατασπατάληση του υγειονομικού και φαρμακευτικού υλικού με συνεργούς άνομα εξωιατρικά συμφέροντα, έδωσε την αφορμή στις προηγούμενες αντιλαϊκές κυβερνήσεις για μια ολομέτωπη επίθεση, διασυρμό και συρρίκνωση του ΕΣΥ, αλλά και του μικρής κλίμακας υπεύθυνου και νοικοκυρεμένου ιδιωτικού τομέα υγείας προς όφελος των μεγαλογιατρών μετόχων κλινικών πανάκριβης ξενοδοχειακής υποδομής και των εταιρειών ιδιωτικής ασφάλισης. Στο μεταξύ, ως σημειωθεί ότι ο πληθωρισμός τους και η απ' αυτόν ανταγωνιστικότητα έφερε τους συναδέλφους μου, κυρίως τους νοσοκομειακούς, στην πρώτη γραμμή επιστημονικής κατάρτισης και πρακτικών ικανοτήτων, έτσι που θα τους ζήλευαν πολλές άλλες χώρες. Σ' αυτό λοιπόν το επίπεδο και κλίμα βρήκα τόσο τους τρεις ορθοπαιδικούς, τους αναισθησιολόγους, όσο και δύο μαιευτήρες - γυναικολόγους (τον έναν αποσπασμένο από το Κέντρο Υγείας Αιτωλικού) που γνώρισα αυτές τις μέρες στις κλινικές που προανέφερα να «φυλάνε Θερμοπύλες» μέσα στα ερείπια που άφησε η νεοφιλελεύθερη λαίλαπα με την καλύτερη αξιοποίηση του υλικού και των υπερούχρονων μηχανημάτων που παρέμειναν ορφανά. Την αναφορά στα ονόματά τους τη

θεωρώ περιττή αλλά και πράξη γκριζας διαφήμισης, καθώς ακόμη τους βαθμούς και τίτλους τους που φιγουράρουν μόνο στις ταμπέλες των γραφείων τους και χρήσιμους για μισθοδοσία, μια και η γνώση και αλληλοβοήθεια κοινή και ξαπλωμένη στο ίδιο τραπέζι με σχέσεις φιλίας και θαυμαστής συναδελφικότητας...

Αλλά και γιατί μόνο αυτούς; Γιατί θα έπρεπε να παραλείψω τα κύρια στηρίγματά τους, τις νοσηλεύτριες, τις μαίες, τις (τους) βοηθούς θαλάμου, τους τραυματιοφορείς, **φυσιοθεραπευτές** και λοιπούς συμβάλλοντες στην εύρυθμη λειτουργία του έργου τους; Και τι θα μπορούσε να πει κανείς για τις άλλες κλινικές του νοσ/μείου; Ας μιλήσουν και άλλοι που τις γνωρίζουν καλύτερα... Εγώ αναφέρω εδώ αυτά που με πληροφορούν άμεσα οι αισθήσεις μου αυτές τις μέρες, αυτά που συνάντησα και συναντώ.

Ένα μόνο έχω να πω: Κανείς Μεσολογγίτης, Μεσολογγίτισσα ή της γύρω περιοχής δεν δικαιολογείται να απομακρύνεται από την πόλη του για δευτεροβάθμια περίθαλψη ορθοπαιδικού, μαιευτικού ή γυναικολογικού περιστατικού. Το ίδιο θα έλεγα και για την ιδιαίτερη πατρίδα μου την Κεφαλονιά, που γνωρίζω από πρώτο χέρι αλλά και για την Πάτρα που επί σειρά ετών εργάστηκε και εξυπηρετείται από το Γενικό Νομαρχιακό νοσ/μείο «Άγιος Ανδρέας». Στο Περιφερειακό Πανεπιστημιακό Νοσ/μείο του Ρίου πρέπει να παραπέμπονται μόνο περιστατικά τριτοβάθμιας περίθαλψης και για κλινικές που στερούνται τα λοιπά νοσ/μεία. Αυτό έπραξα πρώτος εγώ όσες φορές χρειάστηκε νοσηλεία τόσο για μέλη της οικογενείας μου όσο και εμένα του ιδίου.

Αυτά νομίζω πως θα πρέπει να έχει υπ' όψη του ο νέος υπουργός Υγείας για μια σωστή κατά την γνώμη μου στόχευση προτεραιοτήτων με τα λίγα χρήματα που διαθέτει σήμερα η υπηρεσία του. Η κύρια δουλειά θεραπείας γίνεται στα νοσ/μεία δευτεροβάθμιας περίθαλψης με τη μικρότερη ταλαιπωρία ασθενών, συγγενών, εξοικονόμηση πολύτιμου χρόνου επέμβασης, μεγαλύτερη οικονομία και χειροπιαστή αποτελεσματικότητα.

Μπάμπης Δαμουλιάνος Ευαγγελάτος,
συνταξιούχος του ΤΣΑΥ, Βριλήσσια